

DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL FAMILIAR DEL BISBAT DE GIRONA

NOVA EVANGELITZACIÓ - NE

2020 - 2021

OBJECTIU

DEIXAR-NOS EVANGELITZAR PER LA PARAULA DE JESÚS
ESDEVENIR SERVIDORS DE NOVA EVANGELITZACIÓ

CERCAR LA VERITAT DE DÉU A TRAVÉS DE L'EVANGELI DE JESÚS
QUE ÉS L'ÚNIC QUE CONEIX EL PARE.

ACRÉIXER LA CONFIANÇA EN DÉU.

ABANDONAR LA "MANERA SUPERVIVÈNCIA"

VIURE EN "MANERA CONSCIÈNCIA D'AMOR INCONDICIONAL"

NE 4 – CULPA

OBJECTIU

Dissoldre les capes de culpa conscient i inconscient. Ho aconseguixo acceptant les meves febleses. Incorporo a la meua vida que "quan sóc feble, aleshores sóc fort". Aquesta és l'única realitat perquè és la visió del SER.

Qualsevol altre plantejament és pura percepció hipotètica de l'ego, per tant, no real.

Quant de temps vull seguir guiant-me per la percepció de l'ego?

Tinc l'oportunitat d'incorporar la visió del SER sobre les meves febleses, incapacitats, defectes de personalitat, posicionament del patró de conducta.

Aprofito aquesta NE 4 per desfer-me de tota culpa?

No és passotisme; és no posicionament.

"QUAN SÓC FEBLE, VERITABLEMENT SÓC FORT"

Joan Mª Bovet i Josep González
Centre de Psicologia i Fisioteràpia Gestalt-FIS, Família i Salut

NE 4
COM EVANGELITZAR L'EGO
ABANDONO EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA CULPA (30)
GENER 09.01.21

MEDITACIÓ INTRODUCTÒRIA

L'arrel més profunda del nivell de consciència de la culpa és la por a l'ombra fosca de ser un humà exposat a la temptació constant al mal, al pecat, a la culpa, al judici, a la condemna, al càstig, a la mort, a l'infern. Davant la culpa se'ns parla de por a l'ombra fosca. L'ombra fosca, segons els grans mestres, tant dels que anomenem científics (Freud, Jung, Viktor Frankl, Joe Dispenza, D. Hawkins...), com dels que anomenem filòsofs-teòlegs (Karl Ranher, Hans Urs Von Balthasar, Piero Coda, Giuseppe Mª Zanghí, Romano Guardini, Olivier Clement...), com dels místics (Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Edith Stein, Simone Weil, Johann Tauler, Meister Eckhart, Chiara Lubich...), passant pels grans Doctors de l'Església (Agustí, Teresa de Lisieux, Catalina de Siena, Juan de la Creu, etc., tots es refereixen, des de la seva perspectiva, a aquesta realitat interior del ser humà que és l'ombra, aquesta part instintiva, primitiva, que constitueix l'inconscient i que cal conèixer-la i fer-la conscient si l'home vol acomplir la seva vocació humana, i sobretot, si vol conèixer el seu Creador. Els sants, però, no es fixen tant en l'ombra com en aquest lloc interior on hi fa estada el Regne de Déu sobre el que hem reflexionat en la NE 3, l'espai del SER. És un do conèixer com en parlen els místics d'aquest espai, per exemple, Edith Stein: *"El meu ser, tal com jo el veig i com m'hi sento en ell, és un "ser no-res"; jo, per mi no sóc i no sóc res per mi mateixa; a cada moment estic experimentant el no res i he de rebre el SER novament, instant a instant. I malgrat tot, aquest no ser, és el "SER", i per això jo toco a cada moment la plenitud del SER. Sé que sóc sostinguda i aquí hi trobo la meua tranquil·litat i seguretat. No és la seguretat conscient de l'home que es troba sobre un terreny segur amb les pròpies forces, sinó la dolça i beatífica seguretat del nen sostingut per un braç fort, que a la pràctica és una seguretat no menys raonable. És potser raonable aquell nen que viu constantment en la por que la mare el deixa caure? Si Déu em diu a través dels profetes que és un Déu fidel, que és per a mi com Pare i Mare, en conseqüència que Ell és el mateix Amor, aleshores he d'admetre que la meua fe en el braç que em sosté és raonable. Contràriament és tonta la meua por de caure en el no-res, a no ser que jo mateixa em deixi anar dels braç que em protegeix".*

Curiosament, hi ha una coincidència en tots, que amb paraules diferents constaten la mateixa experiència. Però, uns es fixen potser més en el cantó fosc, mentre que altres en el cantó positiu i lluminós. Hawkins estaria en aquest darrer cantó: *"No ens fixem tant, ni ens esforcem per treure'ns la foscor, sinó fixem-nos i posen energia en el positiu".* Si ens sostenim en el braç de Déu, hem de conèixer l'Amor que té per cadascú de nosaltres, que li fa dir a Stein: *"per conèixer Déu, el ser humà s'ha de conèixer primer a si mateix".* Algunes cites d'aquests mestres ens podem ajudar a introduir-nos en aquesta comprensió, amb més motiu quan el propi Hawkins no para de repetir que *"hem vingut a aquest món a evolucionar"*. Seria el mateix que dir *"per evolucionar ens hem de conèixer"*.

La por a conèixer-nos sorgeix del sentiment de culpa que genera l'ego, el qual, malgrat els seus mecanismes, no pot escapar de les conseqüències dels seus posicionaments, tant si dirigeix l'atac cap a dins com si el dirigeix cap a fora. La fal·làcia inherent al posicionament de l'ego és que, en realitat, **no és la persona real la que sent culpa o odi, sinó només el propi ego**. El SER real no es veu afectat perquè **la Veritat és immune a la falsedat**. L'ego sent enveja del que intueix que és superior a les seves limitacions, i per tant odia i denuncia el que no pot entendre. Tot i així, els errors poden tenir un efecte positiu perquè ens serveixen per mantenir una humilitat realista. L'ego és una brúixola errònia que dona orientacions equivocades. Avui centrarem la reflexió-meditació en treure'n profit, fins i tot dels errors i les limitacions humanes.

Comencem pel que diu Edith Stein (= Sta. Teresa Beneta de la Creu, que és el seu nom de carmelita) citant a Sta. Teresa d'Àvila: *"La nostra santa mare Teresa afirma que sens dubte existeix un estat singular, fins i tot patològic, en el que ningú coneix la seva pròpia estança ("morada"). De fet, moltes ànimes "estan tant malaltes", tant habituades a ocupar-se de les coses externes... que els sembla impossible recloure's en si mateixes". Així han oblidat com es prega. Per això la primera "morada", en la que s'hi entra per la porta de la pregària, és la "morada" del coneixement d'un mateix. Coneixement de Déu i coneixement d'un mateix se sostenen mútuament. Pel coneixement de nosaltres mateixos ens apropem a Déu. Aquest coneixement d'un mateix, per tant, mai és inútil, encara que s'hagi arribat ja a les "morades" interiors. Per altra banda "mai arribarem al coneixement perfecte de nosaltres mateixos si no aprenem també a conèixer a Déu".*

"Per "veure" Déu, cal purificar el propi (cor), la pròpia "ment", afirma el teòleg Olivier Clément.

Un aspecte clau a tenir en compte per purificar el **propí cor i la pròpia ment és "ser conscient" de "en què ocupo la ment i de què està ple el cor"**. Sempre que experimentem culpa, podem adonar-nos i ser conscients que la ment envia un missatge al cor que sol ser d'aquest tipus: *"Això que has fet o has dit, aquesta reacció que has tingut és dolenta, per tant, tu ets dolent@"*. El cor se sent malament perquè la ment li envia un missatge contrari a la **"moral i a l'ètica de l'amor"** que volem viure. Aleshores sento remordiment i culpa. Com gestionar adequadament i de forma madura aquestes situacions? Hawkins ens ofereix la resposta i fins i tot ens ajuda a reestructurar el significat negatiu que estem acostumats a donar al

sentiment de culpa i ampliar i purificar-lo acceptant la part positiva que conté el sentiment de culpa. Certament, aquesta reestructuració demana una ment i un cor disposats a ser íntegres, és a dir, oberts a la Veritat de Déu, a no enganyar-nos ni deixar-nos enganyar per l'ego. Meditem aquest text de Hawkins:

“Per recuperar-se de la culpa, la pregària i la dedicació als valors espirituals són extremadament valuoses, com també ho és adonar-se compassivament que la condició humana és difícil per a tots. La culpa és una funció del superego normal, o consciència, és un mecanisme de restricció per equilibrar els instints i impulsos animals que Freud els va denominar “Id”, compostat per instints reprimits molt primitius que inclouen fins i tot impulsos de matar. Si bé un excés de culpa demana correcció, la seva absència total és encara més greu. En les persones normals existeixen mecanismes normals de culpa que dissuadeixen de l'egoisme, la crueltat o els impulsos predadors. Entre els aspectes útils de la culpa s'inclouen el penediment, la contenció i l'autocrítica constructiva, tots ells components de la moral i de l'ètica responsables. Una altra variant d'aquests desordres pot veure a la personalitat dividida i compartimentada, en què el costat normal es presenta davant la societat i el costat predador ocult actua com a agent doble, espia o informador traïdor. Mitjançant l'evolució espiritual, la culpa pot ser recontextualitzada de manera que produeixi beneficis. Ha de ser reenquadrada com a precaució, i ha de ser considerada una salvaguarda contra veure's dominat per impulsos destructius. Posteriorment es representa com la saviesa de la maduresa i serveix per equilibrar èticament l'autocentrament. Per tant, la culpa es transcendeix quan ha estat recontextualitzada, harmonitzada i equilibrada amb responsabilitat i amb la consciència interioritzada. La culpa pot ser beneficiosa quan es recontextualitza com a protectora, salvaguarda i mecanisme d'aprenentatge. Una interpretació i un ús útil de la culpa és emprar-la per respectar els límits i paràmetres. D'aquesta manera, la culpa i la por maduren i donen lloc a la precaució i la saviesa. Això dona com a resultat el respecte dels preceptes morals i els límits que reemplacen la culpa, i acaben sent trets de caràcter que fomenten la supervivència, l'èxit i la felicitat.

En les persones normals, desviar-se de la veritat i de l'honestedat dona com a resultat una acumulació de culpa que, seguidament, es reprimeix per la seva naturalesa desagradable i dolorosa”. (Hawkins)

Curiosament, avui Hawkins ens mostra la part positiva de la culpa i de la por si aprenem a utilitzar aquests dos camps d'energia de l'ego, per donar-los la volta utilitzant-los per posar límits als impulsos més primitius. D'aquesta manera, nosaltres li fem el joc a l'ego, per comptes que ell ens el faci a nosaltres. Aquest canvi d'estratègia el fem mitjançant un acte de consciència conscient. El problema que hem d'evitar, per tant, és *“desviar-se de la veritat i de l'honestedat”* per les conseqüències negatives que això té. Edith Stein racomana, des de la veritat i l'honestedat fer aquest acte de consciència conscient d'aquesta manera: *“aventurar-se a mirar dintre d'un mateix, arriscar-se a trobar desordre, “la casa sense fer”, la pobre veritat d'una criatura en camí, d'un pecador... Malgrat això, si ho faig (mirar dintre), és que, misteriosament he estat cridat a fer-ho”. I, malgrat tot, no sóc jo que dono el primer pas. Aquesta empresa un xic arriscada, aquest moviment de retorn a la “morada” interior, com diu sta. Teresa, és ja una resposta, la qual em tranquil·litza: no vaig jo sol cap a mi mateix; l'Esperit em crida, l'Esperit em guia, Déu m'espera (el SER em reclama i m'invita a anar cap dintre). En el profund de mi mateix, “més íntim a mi que jo mateix” - diu Agustí – hi és Ell, en mi i per a mi. I em descobreixo “preocupat”, però en un sentit completament nou, perquè l'Altre està en mi, m'habita i em sosté. Jo pensava que Ell i jo estàvem lluny, que ens havíem perdut de vista, que ens havíem oblidat l'un de l'altre, i no és així en absolut: el meu Déu és aquí, atent, pacient, obstinat”... En conclusió, entrar a l'interior d'un mateix és lo sa i lo normal, i l'escapada incessant cap a l'exterior és lo patològic”. (Edith Stein)*

Per què és important aquest entrar al propi interior, mirar dintre, mirar el fons, hi hagi el que hagi? La resposta la trobem en St. Agustí i en Hawkins:

Agustí diu: “Mira una mica el teu cor. Tot el que en ell hi vegis que entristeix a Déu, talla-ho. Déu vol venir a tu. Escolta el Crist, el teu Senyor: “El meu Pare i jo vindrem a ell, i habitarem en ell” (Jn 14, 23).

Hawkins completa a st. Agustí dient: *“Molt important: abans de fer un inventari moral intern, és essencial conèixer la pròpia consciència i com opera (aquí és on es produeix l'acte honest i íntegre de consciència conscient). És important que es torni benigne i que sigui utilitzada constructivament, perquè, si no es recontextualitza, acaba autoculpant i incrementant la culpa, la vergonya o la pèrdua d'autoestima (Observem el detall importantíssim: És important que es torni benigne i que sigui utilitzada constructivament, és a dir, la mirada cap al propi interior ha de ser benigne, compassiva, comprensible, acollidora de tot el que som i de tot el que hi trobem dintre, sense jutjar-nos). Cal veure clarament que tots aquests defectes són inherents a la pròpia estructura de l'ego, que és ingenu i incapaç de discernir entre l'essència i l'aparença. En realitat no té la capacitat de distingir entre la veritat i la mentida respecte al món ni respecte al jo personal. Un ha de prendre la decisió que una consciència madura és una eina i una guia útil amb la qual un està d'acord per pròpia elecció. Mitjançant l'exercici de la voluntat, a la consciència se li pot prohibir que es converteixi en un altre atacant autoindulgent, rebolcat en la culpa i, paradoxalment, egoista.*

Ment i cor, pensaments i sentiments, sovint els experimenten en lluita entre ells. Aquest és un discerniment clau que hem d'aprendre a fer. Olivier Clément aporta una bona estratègia: *“A vegades, per comptes d'enfrontar amb duresa els “pensaments”, és preferible interrompre la relació amb ells i refugiar-se en Crist. Aquest és el testimoni corprenedor d'un “petit camí” d'aquell gegant de l'essència que fou Isacco de Ninive quan diu “No cal oposar-se als pensaments, sinó*

refugiar-se en Déu... Pregant a Déu s'interromp la relació amb ells, i aquest és el senyal que la Intel·ligència ha trobat l'estúcia que ve de la gràcia”.

Quan comencem a practicar i a exercitar aquesta mirada “compassiva” envers nosaltres mateixos, quan miren dins nostre, què pensem, què sentim, què desitgem, com reaccionem, hem d'incorporar la consciència que no estem fem un acte “d'autocompassió” i “d'autoindulgència” egoica, si ho fem des d'una nova i profunda consciència conscient trinitària. Però perquè sigui una mirada interior compassiva trinitària com ens hem de mirar interiorment? La resposta ja ens l'ha donada Stein quan diu “*no vaig jo sol cap a mi mateix; l'Esperit em crida, l'Esperit em guia, Déu m'espera*”. Per tant, em miro, en reconec, m'accepto, m'estimo des de l'Esperit que em crida, des de l'Esperit que em guia, des de Déu que m'espera, i podem afegir, sense cap dubte, *des de l'amor amb què Déu em mira i m'estima*. Quan miro dins meu d'aquesta manera, ara mateix puc prendre consciència que estic practicant la mirada trinitària. M'estic mirant com el Pare mira i estima al Fill, com el Fill mira i estima al Pare i com d'aquesta mirada i estimació d'ambdós, sorgeix l'Esperit Sant que és l'AMOR.

És molt seriós el que estem aprofundint i és una gràcia per a cadascú que ens madura psicològica i espiritualment i ens fa responsables d'aquest amor que ens purifica i ens allibera per tal d'estimar de la mateixa manera a tothom i alliberar-los. És així com veritablement haurem entès el manament de Jesús: “*Estima els altres com a tu mateix*”.

Hawkins afageix: “*Ser honest amb un mateix requereix coratge, humilitat, paciència i compassió pels aspectes immadurs de la consciència, la qual, després de tot, va sorgir originalment com un producte de la infància. Per tant, té tendència cap a l'exageració, o, alternativament, a ser descartada si s'interposa davant un impuls. La nostra tasca consisteix a reconèixer honestament els defectes interns o les faltes del nostre caràcter sense produir atacs de culpa caracteritzats per l'autoodi, la ira o el ressentiment cap a un mateix o els altres. La ment-ego està formada per una sèrie de comportaments apresos, i l'objectiu últim és transcendir la seva programació i funcionament mitjançant el poder de la Irradiació del SER, que recontextualitza la vida de manera benigna. La Presència del SER s'experimenta com compassió per la totalitat de la vida en totes les seves expressions, incloent la seva evolució com el nostre propi jo personal. Així, el perdó reemplaça a la condemna, la qual cosa és un signe que ara és segur aprofundir en un inventari intern seriós sense sotmetre a una tensió indeguda. Amb la preparació adequada, treball intern i honestat rigorosa podem assumir, sense caure en la vergonya, la desesperació, la desesperança, l'autocondemna, la depressió o la pèrdua d'autoestima. Com va dir el lladre quan el van enxampar amb les mans a la massa: “Bé, ningú és perfecte”. (Hawkins)*

Sort tenim que en aquest treball no estem sols. Olivier Clement afirma: “*En definitiva, no és l'home per si sol, és la vinguda de l'Esperit Sant qui ve a escombrar l'ànima de tanta pols “dels raonaments i dels pensaments”. El “vertader racolliment” és menys conquistat que rebut. Però, a rebre'ls hi prepara l'Esperit Sant: (i fa una citació preciosa del Pare de l'Església, Evaglio Pontino): “L'Esperit Sant, comprenent la nostre feblesa, ens visita també quan encara no estem purificats. Preveient que trobi el nostre intel·lecte simplement pregant, amb el desig del vertader racolliment, Ell hi sobrevé i dispersa tota la càrrega dels raonaments i dels pensaments que ens assetgen, portant l'intel·lecte (la ment) a l'amor i a l'actuació de la pregària espiritual”. (Evaglio Pontico).*

Tota aquesta llarga meditació és per donar gràcies a l'Esperit Sant. Fixem-nos que té el sentit d'ajudar-nos a comprendre que podem reestructurar el sentiment de culpa, que fins ara sempre el solíem considerar un camp d'energia netament negatiu de l'ego. Certament és així, però avui aixemplem la consciència per veure'n el cantó positiu de la culpa que no solem tenir en compte. Però sobretot aquesta meditació pretén ajudar-nos a adquirir “*aquella mirada compassiva i misericordiosa sobre nosaltres mateixos*”, perquè és així com Déu ens mira i ens estima. Tot plegat ens ajudar a comprendre millor el sentit de la frase de St. Pau, que “*quan sóc feble, veritablement sóc fort*”. Aquest és el text del nou testament en el que volem aprofundir i experimentar-lo en la nostra vida quotidiana.

QUAN SÓC FEBLE, VERITABLEMENT SÓC FORT.

“He demanat tres vegades al Senyor que me n'alliberi, però, ell m'ha donat aquesta resposta: “En tens prou amb la meua gràcia. En la feblesa es manifesta plenament el meu poder.” Per això em gloriaré sobretot en les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist. Per tant, accepto de bon grat les febleses, les injúries, les adversitats, les persecucions i les angoixes per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort”. (2 Cor. 12, 8-10).

A l'escola del crucifix, Pau ha après que Déu salva el món a través de la prova i la feblesa dels instruments humans dels quals es vol servir per fer la seva obra divina. D'aquesta manera s'expressa la força de la gràcia i es realitza de forma tant més pura quan més l'home experimenta la seva insuficiència, ja que *allà on l'home és insuficient, hi actua la força de Déu*. Hem d'entendre i acceptar que Jesús ha dut a terme la nostra salvació a través l'humiliació i el sofriment de la creu i *és en el moment en el que se sent no-res i abandonat, quan obté el do de l'Esperit Sant*. La prova prepara el camí de Déu en l'ànima; és un senyal que ens diu que l'amor de Déu és el que actua en nosaltres. Pau n'està completament convençut, per això *es complau a gloriar-se de les seves febleses*; no es limita a acceptar-les resignadament, sinó que les acull *veient-*

t'hi l'espai en el que es desplega la potència de Déu. Això ens fa fer un canvi profund de mentalitat pel que fa a les proves. És inevitable que a tots ens arribi la prova en alguns moments de la vida. Pot ser la malaltia, la contradicció, la dificultat econòmica, la incomprensió, el fracàs, la desil·lusió, els obstacles, la temptació, sentir-se no-res, la pandèmia... Però com diu Pau, no hi podem veure només un simple fet extern, una pura accidentalitat. *Cada prova és l'oportunitat de veure-hi una intervenció especial de Déu,* per tant, no acceptar-la amb resignació, sinó *acceptar-la amb el cor creient en la potència del Seu Amor,* el qual, mitjançant cada prova, vol actuar en nosaltres i a través nostre fer coses sorprenents per al bé del nostre món.

2. RENUNCIO A LA CULPABILITAT

Davant d'aquesta Paraula de Déu, ens cal reestructurar el concepte antropomòrfic que tenim de Déu.

"Amb la culpabilitat, es pretén comprar la salvació, manipular a Déu i comprar el perdó a través del sofriment. Això prové d'una visió de Déu com el gran castigador. Creiem aplacar la Seva justa ira, a través del dolor, el sofriment, la penitència, quan l'única penitència vàlida és canviar (evolucionar). En comptes de condemnar el negatiu, opta pel positiu. La humilitat comporta veure la vida com una evolució de la consciència espiritual.

El fet que sigui el nen@ immadur qui comet errors (mal, pecat) de què ens informa aquest fet? Ens informa que hem de madurar. Madurar fent-nos responsables de les immadureses emocionals i afectives que mantenen actives les afeccions. Madurar i fer-nos responsables vol dir reconèixer i acceptar quines són les temptacions que em proposa l'ego immadur. Reconèixer les temptacions implica l'acte d'humilitat d'acceptar que m'he habituat a projectar sobre les coses, persones, situacions, hàbits, objecte de les meves afeccions i percepcions, uns significats erronis de guanys, satisfaccions, plaers, compensacions, recompenses, beneficis, etc., que l'ego m'ha habituat a creure que em satisfan carències i ferides de no amor. Anar fins el nucli d'aquesta falsedat, és l'objectiu del treball d'aquesta NE 4.

3. QUINS POSICIONAMENTS EM MANTENEN ARRELAT EN LA CULPA?

Guia per aprofundir i fer experiència d'aquesta NE 5:

Per pregar, revisar, fer conscient, reconèixer, acceptar, sostenir, abandonar i deixar-me guiar per l'Esperit Sant.

- Cada sentiment de culpa em centre en mi mateix@. Vull sortir de la culpa però no sé com fer-ho, mentre em jutjo a mi mateix@. Cada cop que em jutjo, és que rebutjo alguna cosa de mi. No m'accepto. La no acceptació em manté en la polaritat dualista: jo-dolent en un pol, jo-bo en l'altre pol. Aquesta és la hipotètica percepció de l'ego-ment. Mentre estic dintre d'aquesta polaritat no hi ha sortida ni escapatòria de la culpa.
- Paradoxalment he de reconèixer i acceptar la meva radical feblesa, incapacitat, petitesa. Així em mira Déu, no per jutjar-me, sinó esperant-me contínuament per estrenya'm en el seu cor i dur-me en els seus braços.
- Allò que en diem proves, són els incessants senyals d'amor del Pare dient-me: vine als mes braços!
- Per llençar-m'hi només cal que reconegui que per mi mateix, jo no sé res, que reconegui les meves febleses, que necessito la guia del seu Amor.
- Els meus constants errors i febleses, em donen l'oportunitat de fer l'exercici de sanació:
 - Abraço la sensació de malestar, dolor o sofriment que experimento cada cop que cometo errors o es manifesta la meva radical feblesa. Honesta i humilment em reconec i m'accepto feble, amb un patró de conducta que em fa reaccionar constantment des de l'ego.
 - Abraço i sostinc la sensació de malestar.
 - Desplaço tot el tsunami de pensaments i sentiments de culpa i malestar dient-me: Em rendeix a tu, Jesús! M'abandono a tu. Reconec i accepto la meva radical feblesa que em permet acceptar que per mi mateix jo no sé res. Ocupa't tu de tot.

GUIA PER MEDITAR I VIURE LA PARAULA DE DÉU DURANT AQUEST MES – UNA PER SETMANA

Lliurement cadascú pot triar una d'aquestes quatre parts del text de Pau als Corintis. Però també, un pot concentrar el treball en aquella de les quatre parts que més necessita treballar.

1. *"En tens prou amb la meva gràcia". Jesús, te la demano, l'acullo, hi confio, m'hi entrego.*
2. *"En la meva feblesa es manifesta plenament el meu poder". Jesús, accepto aquest principi espiritual. Reconec i accepto que el "meu" poder sorgeix de la meva feblesa acceptada i estimada.*
3. *"Em gloriaré sobretot en les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist". Jesús, reconec i accepto que el "poder" de les meves febleses no és meu. Sóc responsable que el teu poder, Jesús, reposi sobre mi. I perquè així sigui, em rendixo a tu, Senyor, m'abandono a tu, i deixo que t'encarreguis de les meves febleses.*

4. **"Accepto de bon grat les febleses..., per causa de Crist. Perquè quan sóc feble és quan sóc realment fort"**.
Jesús, reestructuro la culpa, cada cop que la reconec, l'accepto, l'estimo, per tal que sobre ella hi reposi el teu poder. La teva Paraula d'avui, Senyor, m'ensenya que puc aprofitar l'aspecte positiu de la culpa per transformar-la en oportunitat d'evolucionar i madurar espiritualment.

1

D'aquesta NE 4, tinc alguna experiència concreta per compartir amb tot el grup?
Si encara no en tinc cap, puc, vull fer alguna experiència per compartir-la?

2

RESUMEIX, si et plau, en quatre ratlles, què t'aporta aquesta NE 4?

PROGRAMA CURS 2020 - 2021

NE 1

INTRODUCCIÓ A LA NOVA EVANGELITZACIÓ - DE LA MENT DEL L'EGO A LA MENT DEL PARE
OCTUBRE 17.10.20

NE 2

COM EVANGELITZAR L'EGO - SUPERAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VERGONYA (20)
NOVEMBRE 14.11.20

NE 3

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DEL CORATGE (200)
DESEMBRE 12.12.20

NE 4

COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA CULPA (30)
GENER 09.01.21

NE 5

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA NEUTRALITAT (250)
FEBRER 13.02.21

NE 6

COM EVANGELITZAR L'EGO- ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'APATIA I LA INCAPACITAT (50)
MARÇ 13.03.21

NE 7

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA VOLUNTAT - DISPOSICIÓ (310)
ABRIL 17.04.21

NE 8

COM EVANGELITZAR L'EGO - ABANDONA EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE LA PENA I EL SOFRIMENT (75)
MAIG 15.05.21

NE 9

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR EL NIVELL DE CONSCIÈNCIA DE L'ACCEPTACIÓ (350)
JUNY 19.06.21

NE 10

COM EVANGELITZAR L'EGO - ACTIVAR LA HUMILITAT PER SER SERVIDOR DE DÉU
JULIOL 17.07.21